3 LEI
HOUL'
Excentric Clu
SENSATIONALE
AVENTURI
SPORTIVE
3
OTRAVA FAMILIEI BORGIA

OTRAVA FAMILIEI BORGIA

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 31

CUPRINS

PREFAŢĂ...3
I. NEGUSTORUL DE ANTICHITĂŢI....................................5
II. UN CAMERIST HOŢ..11
III. TOVARĂSUL DE CELULĂ..17

PREFAŢĂ

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul »Excentric-Club«

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţiunea ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală n Ini Percy, energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiunile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmâna o altă scrisoare, conţinând cea de a doua misiune.

……………………………………………………………………………

S-au succedat apoi alte însărcinări. Iat-o pe cea de a 31-a:

»Un vechi document, descoperit la Roma, arată că familia Borgia, a ascuns pe timpuri o comoară în craterul vulcanului Vezuviu.

Percy Stuart e însărcinat ca, în timp de 4 săptămâni, să predea această comoară preşedintelui clubului »Excentric«.

I. NEGUSTORUL DE ANTICHITĂŢI

Primind din partea clubului »Excentric« însărcinarea de a scoate din craterul Vezuviului comoara misterioasă a familiei Borgia, Percy Stuart încercă zadarnic să-şi reamintească vreo întâmplare petrecută în ultimul timp, care să fi fost în legătură cu această comoară.

Tânărul american citea regulat ziarele, dar nu-şi putea aminti ca, în ultimele săptămâni, să fi apărut vreo ştire în privinţa acestei comori,

În seara zilei în care primise telegrama, Percy Stuart luă trenul spre Roma. La gară, îşi cumpără câteva ziare italiene.

În timp ce lua masa în vagonul restaurant, foiletând ziarul »Tribuna«, citi cu bucurie următoarea ştire:

»O descoperire interesantă!

Isaako Manssa, negustorul de antichităţi din Roma, binecunoscut de arheologi şi de cercetătorii vechilor obiecte de artă, a făcut acum două săptămâni o interesantă descoperire. Din întâmplare, Manassa a găsit un vechi document cu semnătura lui Cezare Borgia, fiul Papei Alexandru al VI-lea. În acest document, Cezare Borgia vorbeşte despre o comoară preţioasă, care ar fi ascunsă într-o groapă din craterul Vezuviului. Se spune că ar exista şi un plan făcut de Cezare Borgia, în care se indică precis locul unde a fost ascunsă comoară.

Ştirea aceasta n-a fost până acum confirmată. Şi chiar dacă ar corespunde realităţii, e îndoielnic dacă această comoara mai poate fi găsită, căci e posibil să fi fost distrusă din cauza erupţiilor vulcanului.

Negustorul de antichităţi refuză să vândă documentul. Să sperăm că Manassa se va decide să ne dea mai multe lămuriri asupra acestei comori«.

Percy Stuart fu foarte mulţumit că a putut afla aceste amănunte. Era însă aproape sigur că negustorul va refuza să-i dea documentul. În cazul acesta, voiajul său la Roma n-ar mai avea niciun rost.

Totuşi, ţinea să-şi încerce norocul. Ajungând la Roma, Percy Stuart, care cunoştea bine oraşul, luă o maşină şi plecă în cartierul Via Angelle. Acolo, trase la o pensiune, a cărei proprietară era o englezoaică, pe care o cunoştea foarte bine.

Când se întunecă, Percy Stuart ieşi în oraş, spre a face o plimbare pe străzile Romei.

Tânărul american se îndreptă spre unul din vechile cartiere comerciale ale oraşului.

Acest cartier, cu străzile şi uliţele înguste şi întortocheate, era de asemenea bine cunoscut lui Percy Stuart, care cu prilejul vizitelor sale anterioare la Roma, scotocise prăvăliile negustorilor ele antichităţi, cumpărându-şi de acolo multe obiecte preţioase şi rare.

Percy Stuart chemă pe un băiat, care hoinărea la această oră târzie pe. Stradă, întrebându-l de prăvălia lui Isaako Manassa.

Băiatul conduse pe Percy Stuart până într-o stradă dosnică, unde se găsea casa negustorului.

Tânărul american se apropie de aceasta casă şi observă că într-o încăpere d el a subsol, iacale, cărei ferestre erau trase perdele groase, ardea încă lumină.

Percy Stuart coborî scările spre subsol, fiind tocmai pe punctul de a bate la uşă.

În acel moment, uşa se deschise.

La lumina unui felinar, Percy Stuart zări două persoane ieşind din subsol. Bătrânul negustor, probabil chiar proprietarul magazinului, însoţea pe vizitatorul său, care

purta un pardesiu lung şi cu gulerul ridicat.

Percy Stuart se dădu repede la o parte.

Auzi clar vocea, bătrânului negustor:

— Să mă bată Dumnezeu dacă n-aţi făcut o afacere bună!

Vizitatorul murmură câteva cuvinte neînţelese şi urcă repede treptele.

Bătrânul ridică felinarul şi, zărindu-l pe Percy Stuart, îl întreba mirat:

— Pe cine cauţi, domnule?

— Vreau să vorbesc cu Isaako Manassa, negustorul de antichităţi!

— Atunci ai nimerit bine. Eu sunt Manassa. Cu ce te pot servi?

Bătrânul deschise uşa, invitând pe Percy Stuart să intre înăuntru.

— Poftim înăuntru! Văd că am de-a face cu un client distins, aşa că nu putem vorbi la uşa prăvăliei.

În încăperea din subsol era multă dezordine, ca în toate magazinele de antichităţi.

Vase preţioase, statuete, arme, tablouri, bijuterii şi alte lucruri erau împrăştiate de-a valma prin mica încăpere.

Bătrânul se apropie de un birou, pe care ardea o lampă. Apoi, oferi vizitatorului său un scaun.

— Ia, te rog, loc şi spune-mi cu ce te pot servi!

Percy Stuart se aşeză şi răspunse:

— Vin ca să fac o afacere cu d-ta!

Ochii comerciantului sclipiră de bucurie. El îşi freca nervos mâinile uscate.

— O afacere! Toţi fac afaceri bune cu bătrânul Manassa, dar el rămâne întotdeauna cel păcălit, căci vinde lucrurile cele mai frumoase cu preţuri de nimic.

Ce vrea să cumpere domnul? Un tablou frumos? Am două tablouri de Angello Finotlo, care a fost unul din elevii marelui maestru Tintoretto.

Percy Stuart îl întrerupse nervos:

— Am venit la d-ta în altă chestiune. Vreau să-mi vinzi documentul şi planul în care e indicat locul unde e ascunsă comoara familiei Borgia!

Negustorul tresări speriat. Apoi, pe buzele lui subţiri apăru un zâmbet.

— Oh, ce păcat! Chiar acum cinci minute am vândut ambele documente.

Percy Stuart sări de pe scaun.

— Acum cinci minute? Omul care a ieşit adineaori era cumpărătorul?

Negustorul dădu din cap:

— Da, lui i le-am vândut! E un american bogat, care mi-a dat pe cele două documente 10.000 de lire.

— Eu ţi-aş fi dat 30.000, ba chiar 50.000 de lire!

Negustorul se uită neîncrezător la Percy Stuart.

— Cred că glumeşti, domnule?

— Dacă crezi asta, iată că-ţi ofer 60,000 de lire pentru aceste documente! Le poţi lua înapoi de la primul cumpărător?

— Dumnezeu mi-e martor că nu le mai pot cere înapoi! răspunse cu vocea tremurândă bătrânul. Dar am să-ţi spun numele cumpărătorului. Poate că o să-ţi vândă el documentele.

Negustorul căută câteva clipe prin sertar şi scoase de acolo o carte ele vizită, pe care o înmâna tânărului american.

Acesta aruncă o singură privire pe cartea de vizită. Şi-şi dădu imediat seama că n-o să poată obţine cele două documente, chiar dacă ar oferi pentru ele o întreagă avere. Cel care le cumpărase de la negustor ar fi refuzat milioane de lire, fiindcă ţelul lui era să împiedice primirea lui Percy Stuart în clubul »Excentric«.

Pe cartea de vizită era tipărit numele baronetului Sidney Mac Hollister. Dedesubt, se găsea adresa lui: Roma, Hotel London.

Percy Stuart aruncă furios cartea de vizită.

— Văd că te supără foarte mult această chestiune, spuse bătrânul negustor. Dar, te pot linişti! Comoara nu mai poate fi găsită! Desigur că a fost distrusă de lava vulcanului!

Asta era o slabă consolare pentru Percy Stuart, care întrebă pe bătrânul negustor dacă nu-şi aminteşte cel puţin textul documentelor.

Negustorul îi răspunse:

— D-ta îmi inspiri toată încrederea. Îţi voi povesti cum am ajuns în posesia documentelor şi sper că nu vei abuza de încrederea ce ţi-o arăt!

Acum câteva zile, am fost chemat la contesa Nipolo, descendenta unei vechi şi nobile familii de odinioară. Ea mi-a vândut câteva antichităţi, pentru care am plătit mulţi bani.

Obiectele cumpărate le-am dus în locuinţa mea. Printre ele era şi un bust al frumoasei Lucreţia Borgia, fiica Papei Alexandru al VI-lea.

Am vrut să curăţ bustul, dar din greşeală l-am scăpat jos. Bustul s-a sfărâmat în două şi — spre surprinderea mea — am găsit înăuntru două documente.

Primul era o scrisoare care purta semnătura lui Cezare Borgia, iar cel de al doilea, un plan, desemnat tot de Cezare Borgia. Prin scrisoare, el arăta că a ascuns o preţioasă comoară a familiei Borgia într-o casetă mică. Caseta a îngropat-o apoi în craterul Vezuviului, locul acesta fiind indicat în planul alăturat cu o cruce mică.

Am găsit crucea de pe plan, dar nu-mi amintesc precis în ce loc era pusă.

— A fost atât de bogată familia Borgia? întrebă Percy Stuart.

Negustorul dădu din cap afirmativ:

— A fost foarte bogată, dar nu până la sfârşit. La începutul secolului al XV-lea, familia Borgia a venit în Italia. Această familie a ajuns la apogeul puterii sale, când Rodrigo Borgia a ocupat scaunul papal, sub numele de

Alexandru al VI-lea.

Papa a avut trei copii cu frumoasa Vanozza Catanei: Giovani, Cezare şi Luereţia.

Giovani, primul fiu, era un cavaler desăvârşit. Dar a fost omorât de fratele său Cezare.

Cezare Borgia era un monstru cu chip de om. Având o influenţă covârşitoare asupra Papei, era adevăratul stăpân al Romei. La moartea Papei — se spune că a băut din greşeală, otrava pe care o pregătise pentru un altul — s-a prăbuşit şi puterea lui Cezare. El, care fusese cel mai temut om din Roma şi ale cărui invitaţii la ospăţuri echivalau cu o condamnare la moarte, rătăcea acum sărac şi umilit prin ţară.

În anul 1507, Cezare a fost omorât la asediul Castelului Pamplona.

În privinţa frumoasei Lucreţia Borgia, părerile istoricilor sunt împărţite. Unii afirmă că ar fi fost o femeie de o rară cultură, care proteja pe artişti. Alţi istorici susţin însă contrariul. Fapt e că şi frumoasa Lucreţia se folosea de otrava familiei Borgia. Dar unii din istorici pretind că Lucreţia n-a fost decât o unealtă inconştientă a fratelui ei.

Descendenţii familiei Borgia mai trăiesc şi astăzi, dar în sărăcie. Puterea familiei consta în comoara lui Cezare, care trebuie să fi fost întradevăr foarte preţioasă.

Bătrânul vorbise ca un adevărat cunoscător al istoriei.

Dar Percy Stuart nu era mulţumit, căci vizita sa fusese zădarnică, Mac Hollister i-o luase înainte.

Deprimat, tânărul american părăsi magazinul negustorului de antichităţi, rătăcind apoi pe străzile cartierului.

II. UN CAMERIST HOŢ

Ajuns în faţa pensiunii sale, Percy Stuart fu nevoit să sune mult timp, până ce un tânăr servitor îi deschise uşa.

Servitorul se scuză, spunând că n-a auzit soneria, fiindcă era ocupat să-şi împacheteze bagajele. Intenţiona ca, a doua zi, să-şi părăsească serviciul.

Numai pentru a spune un cuvânt politicos, Percy Stuart îl întrebă:

— Pleci de aici? Nu-ţi place viaţa la Roma?

— Nu părăsesc oraşul, dar am obţinut un serviciu de camerist la hotelul Londra!

O idee salvatoare trecu prin mintea lui Percy Stuart. Cercetă atent pe tânăr.

— Ascultă, tinere prietene; aş vrea să-ţi vorbesc ceva! Vino în camera mea!

În odaia sa, tânărul american făcu cameristului o propunere ciudată, pe care acesta o respinse la început.

Dar când Percy Stuart îi oferi ca recompensă o sumă mare de bani, tânărul se înduplecă.

El cedă, pentru 8 zile, documentele şi numele său, lui Percy Stuart, primind în schimb 400 de lire.

În aceiaşi seară, tânărul plecă în Anglia, iar Percy Stuart se prezintă a doua zi la hotelul Londra, dându-se drept noul angajat Tom Suwers.

Şi întrucât vorbea corect mai multe limbi, fu repartizat cu serviciul la primul etaj, unde locuiau vizitatorii străini.

Noul camerist era foarte conştiincios şi harnic, executând prompt toate ordinele vizitatorilor.

Percy Stuart îşi pusese o barbă şi o perucă false, aşa că nu putea fi recunoscut. Deghizarea, era atât de perfectă, încât el avu curajul să se înfăţişeze şi înaintea lui Mac Hollister. Nici acesta nu-l recunoscu.

Baronetul îi dădu următoarele instrucţiuni:

— Mă voi întoarce târziu noaptea la hotel. Dacă în timpul acesta vine vreo scrisoare pentru mine, să mi-o aduci la clubul american!

Percy Stuart îşi întocmi un plan de lucru. I se oferise ocazia să dejoace uneltirile lui Mac Hollister.

Pe timpul nopţii, după ce toţi pasagerii se retrăseseră în camerele lor, Percy Stuart scotoci prin liftiera baronetului, căutând documentele preţioase. Cu ajutorul unei chei false, el deschise sertarul unui birou, în care erau ascunse vechile pergamente.

Scrisoarea lui Cezar Borgia o dădu la o parte, căci îl interesa mai mult planul.

În acest plan, desemnat stângaci, Percy Stuart găsi uşor crucea care indica locul unde se află ascunsă comoara.

Se aşeză la o masă şi, la lumina lămpii lui electrice, începu să copieze liniştit planul. Fiind un bun desenator, lucrul acesta nu-i venea deloc greu.

După o jumătate de oră, Percy Stuart răsuflă uşurat. Îşi scosese o copie exactă a planului. O compară încă o dată cu originalul, ascunzând-o apoi, spre mai bună precauţie, în pantoful său drept.

Zădărnicise iarăşi intenţiunile duşmanului său de moarte, baronetul Mac Hollister.

În momentul când se ridică de la birou, uşa se deschise brusc. În prag, apăru baronetul, care cu revolverul întins ameninţător, îi ordonă:

— Sus mâinile!

Apoi, baronetul dădu alarma, chemând personalul

hotelului. După câteva minute, sosi şi o echipă de poliţişti.

Personalul hotelului şi pasagerii rămaseră uimiţi, aflând că noul camerist e un spărgător.

Directorul hotelului încercă să se scuze, asigurând mereu pe baronet că noul angajat îi prezentase acte atât de bune, încât n-ar fi putut bănui ca e un hoţ.

Percy Stuart repeta mereu:

— Dar nici n-am avut timp să fur ceva!

Comisarul de poliţie se răsti aspru la el:

— Asta nu e o scuză! Încercarea de furt se pedepseşte ca şi furtul.

Mac Hollister era prea şiret ca să nu-şi dea seama ce anume căutase hoţul în camera sa. Baronetul constatase că nu-i lipseşte niciun ban. Un hoţ obişnuit s-ar fi grăbit să-i fure bancnotele pe care le avea ascunse valizele din cameră. Hoţul avusese timp să scotocească prin valize, dar acestea nici nu fuseseră atinse. Dacă hoţul na căutat să-şi însuşească banii, de sigur că era în căutarea unor obiecte de valoare din cameră. Or, obiectele de valoare din cameră erau tocmai documentele asupra locului în care e ascunsă comoara familiei Borgia.

Mac Hollister venise special în acest scop la Roma şi reuşise să cumpere cele două preţioase documente de la negustorul de antichităţi Isaako Manassa, plătindu-i o sumă considerabilă. Baronetul îşi adusese documentele la hotel, fiind convins că, de data aceasta, va deruta proiectele lui Percy Stuart. Mac Hollister reuşise s-o ia înainte lui Percy Stuart, fiindcă aflase din timp însărcinarea pe care direcţiunea clubului i-o dăduse acestuia. Baronetul Mac Hollister nu se îndoia că Percy Stuart fusese şi el la negustorul de antichităţi, în căutarea documentelor. Dar aflând că fuseseră cumpărate, desigur că trimisese pe acest hoţ, ca să le fure şi să-i le aducă.

Convins de acest lucru, baronetul interveni în interogatoriul pe care poliţistul îl lua hoţului:

— Daţi-mi voie, domnule comisar, să pun şi eu individului câteva întrebări, la care să-mi răspundă în prezenţa dumneavoastră! Cred că am ghicit pe cel ce l-a îndemnat să comită spargerea. Şi, fiindcă n-a reuşit să fure nimic, n-aş mai avea nici o pretenţie, dacă ne va spune adevărul!

Comisarul ar fi fost de acord cu această propunere. I-ar fi convenit ca, pentru clarificarea chestiunii, baronetul să poată scoate de la hoţ unele mărturisiri. Totuşi, integritatea sa de funcţionar conştiincios, nu-i permitea să promită spărgătorului că-l va scăpa de pedeapsă. Hoţul trebuia, pedepsit în orice caz.

Poliţistul explică deci lui Mac Hollister punctul său de vedere. Baronetul obiectă însă că el cunoaşte mobilul spargerii şi că hoţul nu e chiar aşa de vinovat după cum pare. Mai departe, baronetul declară comisarului că nu poate da alte explicaţii, până ce nu va pune spărgătorului câteva întrebări, spre a se convinge dacă bănuielile sale sunt întemeiate.

Sperând să obţină de la hoţ mărturisirea că a fost trimis de un anume Percy Stuart, baronetul începu interogatoriul. Nu-şi putea însă închipui că cel pe care-l întreba, era chiar Percy Stuart. Baronetul începu:

— Ai auzit cele ce am vorbit cu d-l comisar! E deci în interesul d-tale să faci mărturisiri complete. Spune-mi mai întâi de ce ai încercat spargerea tocmai în camera mea şi nu în camerele altor pasageri?

— Fiindcă speram să găsesc în camera dv. anumite obiecte de valoare! răspunse pretinsul camerist, căruia îi făcea o deosebită plăcere să-şi bată joc de Mac Hollister, trezind în el speranţe false.

Baronetul, fără să înţeleagă ironia, se adresă triumfător comisarului:

— Vedeţi, domnule comisar? Am avut dreptate; hoţul începe să mărturisească!

Baronetul continuă cu întrebările:

— Şi ce anume obiecte de valoare sperai să găseşti?

— Bani şi un ac de briliante, pe care l-am observat încă de ieri că-l purtaţi la cravată. Când aţi plecat astă seară, am văzut că n-aveaţi acul la cravată. Credeam deci că l-aţi lăsat în cameră.

Baronetul care aşteptase răspunsul cu ochii sclipind de bucurie şi nerăbdare, închipuindu-şi că hoţul va vorbi despre cele două documente, râmase decepţionat când auzi mărturisirea aceasta neaşteptată. Îşi încreţi fruntea, neştiind ce să mai spună. Era de altfel foarte posibil ca un hoţ să caute în camera lui bani. Şi chestiunea cu acul se potrivea, fiindcă purtase întradevăr acest ac la cravată, lăsându-l însă în ultima seară la hotel.

Totuşi, baronetul nu se dădu bătut. Văzând că spărgătorul evită să răspundă întrebărilor ocolite, se decise să-i spună pe fată că ştie precis mobilul spargerii. De aceia, baronetul continuă:

— Trebuie să spui tot adevărul! Ai făcut această spargere din proprie iniţiativă?

— Da! răspunse pretinsul camerist. Se înţelege de la sine că orice spărgător lucrează pe cont propriu.

— Nu e adevărat! îl contrazise baronetul. Sunt unele cazuri în care principalul făptuitor se tino în umbră şi trimite pe un complice ca să execute furtul. Cred că înţelegi ce vreau să spun?

Dar Percy Stuart se prefăcu că nu înţelege nimic, silindu-se să-şi facă o mutră cât mai nedumerită.

Baronetul se hotărî să treacă direct la ţinta şi să pună întrebarea decisivă;

— Cunoşti poate pe un Percy Stuart?

— Cum aţi spus? Percy Stuart? Ah, da; Percy Stuart aţi spus, nu-i aşa? Mi se pare că e vorba de un englez şi că…

— Nu, e american, întrerupse baronetul enervat. Cunoşti, pe acest om?

— N-am auzit niciodată de el. Credeţi că are vreo legătură cu încercarea mea de spargere! N-aş vrea să fie

bănuit un nevinovat! Pentru faptele mele, răspund eu singur. Sper de altfel, că nu mi se va întâmpla nimic. Aţi binevoit să-mi promiteţi că veţi interveni să nu fiu pedepsit dacă voi mărturisi adevărul. Şi, după cum vedeţi, spun purul adevăr!

Mac Hollister, la auzul acestor cuvinte, se înfurie peste măsură de mult. Dacă individul n-ar fi avut o mutră atât de prostănacă, mai că ar fi crezut că-şi bate joc de el. În cele din urmă, baronetul îşi spuse că bănuielile sale nu erau întemeiate. Se părea că hoţul nu căutase altceva decât bani şi acul de briliante. Mac Hollister nu mai avu încotro; mărturisi comisarului, că nu poate scoate nici o declaraţie esenţială de la încăpăţânatul spărgător.

Poliţistul rămase, dezamăgit.

— N-are de-a face, spuse el. Individul nu-şi neagă vinovăţia. Voi da ordin să fie trimis la închisoare!

Şi, escortat de doi agenţi, Percy Stuart fu dus la închisoare.

III. TOVARĂŞUL DE CELULĂ

Lui Percy Stuart i se dădu o celula, în care se mai afla un tânăr arestat, prost îmbrăcat.

În orele lungi şi plictisitoare de aşteptare din închisoare, tânărul intră în vorbă cu Percy Stuart.

— Nu sunt un criminal, camarade! Dar, din nenorocire, am o fire prea nervoasă.

Iubeam o fată, pe frumoasa Theresa, care m-a trădat cu prietenul meu Beppo. Din gelozie, m-am năpustit cu un cuţit asupra lui Beppo, înjunghiindu-l în braţ. Voiam să-i dau numai o lecţie, ca să nu se mai amestece în intimităţile mele. De altfel, mă împăcăm bine cu el, căci nu era un om rău.

Totuşi, poliţia m-a arestat. Comisarul din circumscripţie n-a vrut să-mi înţeleagă gelozia.

Percy Stuart dădu din cap înţelegător. Apoi, întrebă pe tânăr:

— Ce meserie ai d-ta?

— Sunt zidari M-am născut în satul Massa, de la poalele Vezuviului,

— În cazul acesta, cunoşti bine vulcanul Vezuviu?

— Chiar foarte bine, domnule! Fusesem pe timpuri călăuză, dar din cauză că nu cunoşteam limbile străine ca să mă pot înţelege cu turiştii, nu câştigam aproape nimic.

Percy Stuart îşi scoase copia planului din pantof, arătând-o tovarăşului său de celulă.

— Ştii ce reprezintă acest plan?

— Vezuviul, domnule! exclamă imediat tânărul Aici e satul Resino, aici satul Massa, unde m-am născut eu, iar colo e Majona. Satul meu Massa a fost de multe ori distrus de torentele de lavă ale vulcanului.

Tânărul arestat arată înainte cu degetul, denumind fiecare linie a planului. Dar, deodată, şovăi:

— Planul e fals! Unde e funicularul, care leagă satul Resino cu vârful Vezuviului? Undo e observatorul meteorologic? Şi ce înseamnă această cruce roşie lângă crater?

Percy Stuart rămase uimit când văzu cât de bine cunoaşte locurile tânărul italian.

— Planul e vechi, spuse Percy Stuart. L-am schiţat după un plan făcut acum câteva secole.

Percy Stuart povesti apoi tânărului italian, care se numea Andrea Tusto, importanţa acestei schiţe, precum şi împrejurările din cauza cărora ajunsese la închisoare. Îi mai spuse apoi că nu e servitor de hotel, după cum cred cei ce-l arestaseră.

La aceste lămuriri ale lui Percy Stuart, Andrea răspunse cu o mărturisire:

— Stau de mult timp în închisoare şi am suferit foarte mult aici. Din copilărie, am fost obişnuit să trăiesc liber. De aceia, viaţă din închisoare mi-a devenit insuportabilă. Mi-am întocmit multe proiecte de evadare, dar nu le-am putut realiza până acum. Odată, am fost tentat chiar, să sugrum pe gardianul, care-mi aduce masa în celulă. Dar îngerul meu ocrotitor m-a ferit să-mi încarc conştiinţa cu o crimă.

Cu cât nu vedeam posibilităţile de evadare, cu atât creştea dorul meu de libertate. Apoi, am început să mă resemnez. Îmi spuneam că va trebui să ispăşesc mai întâi pedeapsa, pentru ca să pot revedea apoi cerul senin şi marea albastră. O evadare din închisoare nu e posibilă fără ajutorul cuiva. Or, mie nu-mi putea veni nimeni în

ajutor.

Totuşi, într-o bună zi, mi-a venit şi acest ajutor. Poţi să-ţi închipui cât de mare mi-a fost bucuria! E vorba de tata şi de fratele meu Antonio.

Italianul tăcu. Faţa îi strălucea de bucurie. Dar Percy Stuart îl trezi din reverie:

— Văd însă că nu ţi-a folosit mult acest ajutor, căci mai eşti încă în închisoare.

Italianul zâmbi:

— Lasă-mă să-ţi povestesc totul! N-am terminat încă povestea mea. Chestiunea se prezintă astfel:

Într-o zi, mi s-a aruncat prin fereastra celulei o piatră învelită într-o scrisoare. Am desfăcut biletul şi i-am citit conţinutul. Scrisoarea era din partea tatălui şi fratelui meu. Ei reuşiseră să afle de la un gardian al închisorii locul exact al celulei mele. Cunoscând acest lucru, şi-au întocmit un plan pentru evadarea mea.

Se strecuraseră în grădina din dosul închisorii. Această grădină nu e păzită, întrucât pe acolo nu e niciun pericol ca să evadeze deţinuţii. Ferestrele celulelor se găsesc la o mare înălţime, aşa că evadaţii n-ar putea să sară jos. Iar de jos, nimeni nu se poate căţăra până la ferestrele celulelor, care sunt apărate de gratii groase de fier. Ajunşi în grădină, tata şi fratele meu au înfăşurat scrisoarea în jurul unei pietre şi au aruncat-o apoi în celula mea.

Toate acestea le-am aflat în mod sumar din cele câteva rânduri ale scrisorii. Mi-am putut deci da seama foarte uşor, de modul cum procedaseră salvatorii mei. Fratele meu e un băiat deştept şi cu destul curaj, ca să încerce să mă scoată de aci. Noi doi am fost ani de-a rândul călăuze în ţinutul Vezuviului şi datorită acestei meserii nu ştim ce e frica. Când te urci în fiecare zi până la craterul fumegând al vulcanului, care poate face erupţie în orice moment şi când în fiece moment eşti în pericol să fii acoperit de torentul fierbinte de lavă, curajul ţi se oţeleşte şi te obişnuieşti să înfrunţi orice pericol.

Dar n-am de gând să-ţi povestesc prea multe din viaţa mea, din trecut, ci numai de cele în legătură cu bileţelul pe care-l primisem. Tata şi fratele meu mi-au comunicat că, cu ajutorul unei scări de frânghie, se vor urca peste trei zile până la fereastra celulei inele. Acolo, au de gând să pilească gratiile de fier, spre a mă elibera. Mi-au dat instrucţiuni ca să fiu gata în orişice moment şi ca să rămân liniştit când voi auzi zgomote la fereastra mea. În dosul închisorii, ne va aştepta o trăsură, cu care să putem fugi cât mai repede. Fratele meu îşi încheia scrisoarea, asigurându-mă că eliberarea mea se va produce la momentul fixat.

În noaptea aceasta — spuse mai departe tânărul italian — va suna ceasul eliberării mele. Tata şi fratele meu Antonio vor veni la ora fixată, aşa că mâine dimineaţă voi fi liber!

Percy Stuart ascultase tăcut şi cu o încordare crescândă povestirea italianului. În gândul, său, mulţumi destinului că fusese trimis tocmai în această celulă. Dacă salvatorii vor veni ca să elibereze pe Andrea Tusto, vor fi nevoiţi să-l ia şi pe tovarăşul lui de celulă, înseamnă deci ca se va sfârşi şi cu captivitatea sa. Dacă va reuşi să câştige apoi pe Tusto pentru planul său, adică să se urce împreună până la craterul vulcanului Vezuviu şi să caute acolo, cu ajutorul planului, comoara familiei Borgia, are toate şansele să-şi ducă la bun sfârşit misiunea. Se grăbi deci să iniţieze pe tovarăşul său de celulă asupra acestui proiect.

— Eşti un om norocos! spuse Percy Stuart. N-ar trebui să mai fi trist, din moment ce ştii că te aşteaptă salvarea. Pe mine însă, mă aşteaptă o soartă nenorocită, căci dacă voi rămâne singur în celulă, mâine, dimineaţă, când se va descoperi evadarea d-tale, toată furia gardienilor se va dezlănţui asupra mea. Tare aş mai vrea să evadez împreună cu d-ta!

— Aşa să şi faci! răspunse Andrea Tusto. Nu pot fi atât

de egoist ca să te las singur aici, în timp ce eu mă voi bucura de libertate. Vei evada împreună cu mine şi vom avea grija ca să te adăpostesc câtva timp la ai mei. De altfel, mi-ai devenit atât de simpatic, încât n-aş admite nici într-un caz ca să rămâi în închisoare!

Percy Stuart strânse afectuos mâna tovarăşului său de suferinţă.

— Nu vei regreta asta niciodată, dragă Andrea! Ţi-am mai spus că nu sunt un biet servitor, aşa cum mă crede poliţia. Nu importă acum cine anume sunt, dar vreau să-ţi spun numai că am destulă avere ca să te recompensez regeşte pentru eliberarea mea din închisoare. Spune-mi cât ceri pentru ajutorul pe care vrei să mi-l dai şi — imediat ce vom fi liberi — îţi voi înmâna banii!

— Nu m-am gândit la bani! răspunse puţin supărat Andrea Tusto. Ţi-am spus doar că-mi eşti foarte simpatic şi că eu nu sunt un om egoist. Te-aş fi scos de aici şi fără să-mi promiţi vreo recompensă. Dar, dacă vrei să dai ceva tatălui meu care pune la cale evadarea noastră, n-am nimic contra. Tata e un biet om sărac, care o duce foarte greu acum, la bătrâneţe.

Te vei înţelege cu el după ce vom fi liberi!

Percy Stuart consimţi imediat să dea o recompensă bună tatălui lui Andrea. Apoi, vorbi tânărului italian asupra părţii a doua a planului său:

— Mi-ai spus că înainte Vreme ai fost călăuză în ţinutul Vezuviului şi — într-adevăr — am văzut când examinai schiţa, că cunoşti foarte bine împrejurimile vulcanului. După cum ţi-am spus, vreau să mă urc până la craterul vulcanului şi să caut o casetă, care e ascunsă la locul indicat în această schiţă.

Îţi închipui deci cât mi-ar conveni ca să fiu însoţit în această expediţie de un om care cunoaşte bine Vezuviul şi ţinutul din jurul vulcanului. De aceea, îţi fac propunerea să mă însoţeşti! Pentru acest serviciu, te voi răsplăti foarte bine, căci ţin mult să descopăr caseta. Cu ajutorul

acestei schiţe, nu-ţi va fi greu să găseşti locul unde e ascunsă!

Andrea Tusto fu la început surprins de această propunere. Cei doi tovarăşi de celulă discutară câtva timp şi apoi italianul consimţi, întinzând bucuros mâna lui Percy Stuart:

— Ne-am înţeles, domnule! Vei veni cu noi! Cât eşti dispus să-mi dai, ca să te conduc până la craterul vulcanului şi să căutăm acolo casetă? Nu vei găsi o altă călăuză mai curajoasă, căci lumea se aşteaptă la o nouă erupţie a vulcanului.

Percy Stuart îi promise 3000 de lire, iar italianul accepta bucuros.

Andrea se aplecă apoi asupra schiţei şi o cercetă amănunţit timp de o oră, spre a se orienta asupra locului unde putea fi ascunsă caseta.

După puţin timp, cei doi deţinuţi auziră şoapte la fereastra deschisă a celulei.

Fratele lui Andrea sosise cu complicii săi.

Cu mare greu, salvatorii reuşiră să taie gratiile. Apoi, cei doi prizonieri coborâră pe o scară de frânghie în grădina închisorii, care nu era păzită. Săriră zidul grădinii şi ajunseră în stradă, unde-i aştepta o căruţă. După o jumătate de oră, evadaţii ieşiseră din Roma, pe şoseaua ce ducea spre sud.

Pe timpul călătoriei, Andrea Tusto făcu tânărului american o comunicare preţioasă:

— Domnule, spuse el; cred că acum cunosc exact locul unde s-ar putea găsi caseta!

— Cum? Poţi să ştii de pe acum?

— Desigur; m-am gândit asupra acestei chestiuni şi-mi reamintesc că, un profesor de la observatorul meteorologic s-a coborât, acum câtva timp, în craterul vulcanului. El s-a folosit de singurul povârniş pe unde e posibilă o coborâre. Cel ce a ascuns comoara nu s-a putut folosi nici el decât de acest povârniş.

Vorbele tânărului italian însufleţiră curajul lui Percy Stuart. Nu-i mai rămânea, acum altceva de făcut, decât să meargă mai departe cu tot curajul şi să rişte. O va face cu plăcere, căci ţelul vieţii sale era să ajungă membru în clubul »Excentric«.

IV. ÎN CRATERUL VEZUVIULUI

Cei doi fraţi, Antonio şi Aiurea Tusto, însoţiră pe Percy Stuart până în vârful Vezuviului, care e la o înălţime de 1280 de metri.

Ei urcară mai întâi prin viile de pe coasta muntelui. Pe la amiază, ajunseră în regiunea lipsită de vegetaţie, unde torentele de lavă formaseră stânci ascuţite.

Vârful muntelui era învăluit în nori de fum. Nu se vedea niciun om prin împrejurimi, căci buletinul meteorologic anunţase o eventuală erupţie a vulcanului.

Antonio povesti lui Percy Stuart, după cum auzise din bătrâni, îngrozitoarea catastrofă din 1872, când vulcanul făcuse o groaznică erupţie.

În apropierea deschizăturii craterului cei trei tineri făcură un scurt popas, în dosul unei stânci de lavă, unde-şi luară şi prânzul.

Percy Stuart intenţiona să se coboare în crater cu ajutorul unei frânghii.

Cei doi fraţi încercară să-l convingă ca să renunţe la acest plan primejdios, arătându-i ce pericole îl ameninţă.

Percy Stuart nu-şi schimbă însă hotărârea.

Antonio rămase în urmă ca să păzească bagajele, iar Percy Stuart şi Andrea se urcară până la marginea craterului.

Din crater, ţâşneau nori de fum. În fundul imensului crater, masele de lavă se rostogoleau zgomotoase şi fără

încetare.

— Am ajuns la locul despre care ţi-am vorbit, spuse Andrea, arătând în adâncime. Aici, jos, trebuie să fie o crăpătura în peretele vulcanului şi acolo se află probabil comoara. Numai locul acesta nu e încă acoperit de lavă.

Percy Stuart dădu din cap:

— Să fixăm frânghia!

— Domnule, gândeşte-te…

— Dă-mi frânghia îţi spun! Dă-mi-o repede!

Percy Stuart legă frânghia de un bloc de lavă, aruncând celălalt capăt în crater. Apoi, îşi dădu drumul în adâncime, agăţat de frânghie.

Era preocupat de un singur gând: să-şi ducă la bun sfârşit misiunea! Nu se mai gândea la pericole.

Cu cât cobora însă mai adânc, cu atât căldura devenea mai insuportabilă. Din fundul craterului, se ridicau nori groşi de fum, cu miros înăbuşitor de pucioasă.

Deodată, observă o crăpătură în peretele din dreapta al craterului. Aici, se îngrămădise multă cenuşă, care părea să acopere ceva.

Percy Stuart se ţinu bine cu o mână de frânghie, iar cu cealaltă răscoli cenuşa fierbinte.

Tresări, scoţând un strigăt de bucurie.

Din crăpătura craterului, scoase o casetă mică de metal, foarte fin lucrată. Nu putea fi decât compara familiei Borgia.

Repede şi nerăbdător începu să se caţăre în sus. În momentul acela, un bubuit asurzitor făcu să se cutremure întreg craterul. Din fund, ţâşneau flăcări. O căldură dogoritoare se ridica spre vârful craterului.

O erupţie a Vezuviului!

Percy Stuart scoase câteva strigăte agitat iar Andrea, încordându-şi toate puterile, trase repede frânghia în sus. Când Percy ajunse la marginea craterului, Andrea Tusto îşi făcu cruce, privindu-l cu faţa palidă de spaimă.

— Iată caseta! Comoara familiei Borgia! Nu mai am

putere! gemu Percy Stuart, istovit de oboseală.

Cei doi tineri luară caseta şi alergară jos la Antonio, care căzuse în genunchi, rugându-se pentru viaţa celor în primejdie.

Nu mai avură timp să-şi ia bagajele, căci trebuiau să fugă cât îi ţineau picioarele, spre a-şi salva cel puţin viaţa.

În sfârşit, ajunseră la un adăpost de primejdie. După trei ore, nu-i mai ameninţa niciun pericol. În urma lor, se revărsau torentele de lavă.

Când Percy Stuart deschise caseta de metal, nu găsi înăuntru decât o sticluţă de cristal, pe care era gravat un cap de mort.

Asta era deci, comoara familiei Borgia, cu care această familie îşi câştigase puterea: otravă!

Percy Stuart trimise întreaga casetă clubului »Excentric« din New-York, comunicând totodată că rezolvase cea de a treizeci şi una însărcinare.

La Neapole, el primi din partea clubului o telegramă, conţinând:

Cea de a 32-a însărcinare.

»Peste 10 zile va avea loc la Atena tradiţionala olimpiadă. Percy Stuart trebuie să câştige cursa clasică, denumită „Maraton”«.

Clubul »Excentric«.

---- VA URMA ----

Noul Excentric Club

Publicațiune periodică. Apare Sâmbăta.

Titlul primelor 33 de volume:

1. Percy învinge trei șampioni mondiali.
2. Patru săptămâni în casa de nebuni.
3. Enigma din Paris.
4. Iron King, calul minune.
5. Deasupra Niagarei pe o sârmă.
6. Secretul aerului.
7. O aventură în cartierul chinezesc.
8. O răpire îndrăzneață.
9. La întrecere cu expresul de Nisa.
10. Ruleta curățată.
11. Toreadorul din Sevilla.
12. Ziua de groază din mina „Victoria".
13. Submarinul scufundat.
14. Contrabandistul din Pyerinei.
15. Marinelli.
16. In mijlocul ghețarilor din Mont-Blanc.
17. Prezicatoarea.
18. Cursa Viena—Berlin.
19. Tourul sportiv din Paris.
20. Percy Stuart, regele dansatorilor.
21. Vila roșie din Grunevald.
22. Hermelinul roșu.
23. Dela Leningrad la Paris într'o ladă.
24. Diamantul albastru.
25. Lozul 13777.
26. Regele footbaliștilor.
27. In trezorul Băncii Angliei.
28. Misterul Castelului Dumbarton.
29. In „Legiunea străina".
30. Un pseudo Percy Stuart.
31. Otrava familiei Borgia.
32. Învingătorul Olimpiadei.
33. Misterul sfinxului.

Noui volume în pregătire!

Editura »Excentric Club«
Cernăuți, Casuța Poștală 28
Aprobat de Serv. Cenz. al Pref. jud. Cernăuți. 18-5 1934